

Min første respons på kritikken av NAR i Norge

USAKLIG: Pastor Jan-Aage Torp mener kritikken mot bevegelsen Nye Apostoliske Reformasjon har vært usaklig. Her svarer han for første gang.

Foto: Bjørn Olav Hammerstad

JAN-AAGE TORP

leder pinsemenigheten
Oslokirken

Det var gledelig å lese Dagens intervju med førsteamanuensis Bjørn Wang om Den Nye Apostoliske Reformasjon (NAR). For en gangs skyld var en kritiker i Norge saklig og byggende i sine vurderinger. Det legger grunnlag for fruktbare samtaler.

Wang sa bl.a.: – Jeg var litt overrasket over at Torp sier at de tilhører NAR-bevegelsen. Det er mer vanlig blant karismatikere i Norge å stille spørsmål om hva NAR egentlig er. De oppfatter at NAR blir brukt som en merklapp på karismatisk teologi man bør ta avstand fra.

Her er min første respons noensinne på den oftest svært usaklige og svulmende kritikk av NAR i Norge.

Det var kirkevekstprofessor ved Fuller Theological Seminary – School of World Mission, Donald McGavran (1897–1990) som introduserte meg for undervisningen til C. Peter Wagner (1930–2016), da McGavran talte på Den norske Lausannekomiteens konferanse på Danvik i Drammen i 1978.

Tre år senere begynte jeg på Fuller i Pasadena, California, der Wagner hadde tatt over McGavrans kirkevekststol.

Jeg var så velsignet at jeg straks ble invitert til Peter & Doris Wagners fellesskapsgruppe.

Jeg fikk være tett på hans vandring fra den sosiologiske ekspert på tallmessig kirkevekst, til å initiere den verdensvide bønnetjenesten for folkeslagene i 1980, kjent som 10/40-vinduet, og som ble avløst av 40/70-vinduet i 1990. Dette var to 10-års strategiske satsinger som samlet kristne verden over.

Fra 1983 til 1990 satt Wagner og jeg sammen i Den internasjonale Lausannekomite for verdensevangelisering, ledet av Billy Graham. Der bevitnet jeg brytningene mellom teologene John Stott og Peter Beyerhaus på den ene siden, og pragmatikeren Peter Wagner på den andre.

På Lausanne II i Manila i 1989 kom disse brytningene til syne. Først på grunn av bønnetjenestens pragmatisme, men enda mer fordi Wagner introduserte Vineyard-grunnleggeren John Wimber som taler i sine sesjoner.

Her ble demonutdrivelse, helbredelse og profetisk åpenbaring praktisert uten blygsel.

Under den norske delegasjonens hyppige møter i Manila – vi var 60 i tallet – akket våre kjære biskoper, generalsekretærer og teologer seg over Wagner og Wimber, og like mye over

nykomlingen Cindy Jacobs som introduserte begrepene «strategisk bønn» og «åndelig krigføring».

Cindys inntreden ble endog etter hvert provoserende for John Wimber, som kalte henne «den største fare for den karismatiske vekkelsen noensinne». Men Wagner lot seg ikke affisere, og valgte i 1991 å prioritere samarbeidet med Cindy Jacobs. Dermed var bruddet mellom Wagner og hans student Wimber et faktum.

Siden arbeidet jeg tett med Peter Wagner, helt til hans død i 2016 i USA, Europa og andre verdensdeler. Han var fire ganger min gjest i Norge i 1985, 2001, 2002 og 2003.

Peter Wagners arbeid for å definere, utvikle og fremme Den Nye Apostoliske Reformasjon (NAR) begynte midt på 1990-tallet da han holdt konferanser om

den apostoliske tjenesten i USA og Singapore.

Jeg deltok på konferansen i Colorado Springs i 1998 der begrepet begynte å komme på plass.

Det som samlet oss var at denne bevegelsen innen karismatisk kristendom understreker gjenopptakelsen av apostoliske og profetiske embeter i den moderne kirke.

Wagner oppfant begrepet NAR i 2001. Han forfattet flere bøker og artikler som beskriver dens prinsipper, historiske utvikling og implikasjoner for samtidens kristendom.

Wagner beskrev NAR som en dyp endring i kirkens struktur og praksis, og kalte det «den mest radikale endringen i måten å gjøre kirke på siden den protestantiske reformasjonen».

Ukrainske flyktningar bør reise heim

MØTE: Jan-Aage Torp sammen med Peter Wagner i 2010. Foto: Privat

I sine skrifter definerte han det slik: «Min betegnelse for den nye skinnsekk som Gud har gitt for disse kirkene er 'Den Nye Apostoliske Reformasjon'. Det er en 'reformasjon' fordi vi for øyeblikket er vitne til den mest radikale endringen i måten å 'gjøre kirke' på siden den protestantiske reformasjonen. Det er 'apostolisk' fordi anerkjennelsen av gaven og embetet som apostel er det mest radikale av en hel liste over endringer fra den gamle skinnsekken. Og det er 'nytt' for å skille det fra flere eldre tradisjonelle kirkegrupper som har innlemmet begrepet 'apostolisk' i sitt offisielle navn.

Han understreket at «det sentrale fokuset i denne reformasjonen er gjenoppblomstringen av apostler i kirken», og så på apostler som grunnleggende for å styre kirken sammen med profeter, slik Efeserne 2,20 beskriver.

I bøker som «Churchquake: How the New Apostolic Reformation Is Shaking Up the Church» (1999), fremstilte Wagner NAR som «en revolusjon som finner sted i kirken – et ekstraordinært Guds verk som endrer formen på kristendommen rundt om i verden».

På lignende vis argumenterte han i «The New Apostolic Churches» (1998) for «å gjenoppdage den nytestamentlige modellen for lederskap», og hevdet at det er «Guds ønske for kirken i dag», med fokus på apostolisk autoritet over tradisjonelle kirkesamfunnstrukturer.

Wagner sporet NARS opprinnelse til tidlige 1900-tallsbevegelser, og skrev:

«Vi kan spore røttene til Den Nye Apostoliske Reformasjon tilbake så langt som til 1900, da den afrikanske uavhengige kirkebevegelse først ble lansert.

Den kinesiske husmenighetsbevegelse som begynte rundt 1975, og den latinamerikanske grasrotkirkebevegelse som dukket opp rundt 1980, var også blant de samme åndelige fenomener på ulike kontinenter.

I USA var de uavhengige karismatiske kirkene, som dateres tilbake til etter 1960, de mest umid-

delbare forløperne til det som nå kalles Den Nye Apostoliske Reformasjon».

Han skisserte en tidslinje for åndelige aktiveringer: Forbedere på 1970-tallet, profeter på 1980-tallet og apostler på 1990-tallet, og forklarte at forbedere «åpner veien mellom himmel og jord», profeter mottar Guds åpenbaring, og apostler implementerer dem strategisk.

Han fremhevet NARS raske ekspansjon, og noterte i «Dominion!» (2008) at det representerer den største ikke-katolske kristne megablokken, med over 432 millioner tilhengere tidlig på 2000-tallet, som vokser raskere enn islam og forventes å utgjøre nesten 50 % av ikke-katolsk kristendom innen 2025.

Et sentralt begrep i Wagners skrifter er «den andre apostoliske tidsalder», som han erklærte begynte i 2001:

«Den andre apostoliske tidsalder begynte i år 2001. Det betyr ikke at det ikke var apostler og profeter tidligere, det betyr bare at Kristi kropp ikke hadde anerkjent dem og frigjort dem for embetet de hadde, slik at de kunne fungere som apostler og profeter i kirkens fundamenter.

Men vi har det nå, jeg tror vi nådde vår kritiske masse i år 2001». Dette markerte gjenopprettelsen av apostolisk styresett etter århundrer med dets fravær siden den tidlige kirken.

Wagners senere verk, som «Spheres of Authority: Apostles in Today's Church» (2002) og «This Changes Everything: How God Can Transform Your Mind and Change Your Life» (2013), videreutviklet hvordan NAR fremmer samfunnsreformasjon gjennom apostolisk lederskap, og avviste menneskelige agendaer til fordel for guddommelig reformasjon.

Han så på NAR ikke som et kirkesamfunn, men som et «nettverk i den apostolisk-profetiske bevegelse», rettet mot å utruste troende for åndelig krigføring og innflytelse i samfunnet og kulturen.

KNUT O. DALE

Jonas Gahr Støre har sagt at ukrainske lækjærar bør returnera til heimlandet sitt. I eit lesarinnlegg i Dagen 23.08. reagerer Karl Erik Ellefsen på synspunktet til statsministeren.

Sjølv er eg einig med Jonas Gahr Støre. Eg var religions- og etikkklærar i den vidaregåande skulen frå 1978 til 2018. Eg sa til elevane – i alle fall dei siste åra: «Eg har brukt 16 månader av livet mitt til å læra å ta livet av folk.» Eg sa og: «Brått kan det dukka opp ein ny Hitler. Då treng me eit sterkt forsvar.»

Og no har det dukka opp ein ny Hitler: Vladimir Putin.

Heldigvis slapp eg å verta innkalla til krigsteneste og dermed slapp eg å drepa nokon. Men slik er det ikkje for ungdommar i Ukraina. For å forsvara heimlandet sitt stiller dei opp – ved fronten – med livet som innsats. Det ville eg og gjort om eg var ukrainsk statsborgar.

Jamleg høyrer me om at Russland bombar byar i Ukraina – til domes hovudstaden Kyiv og dette er rein terrorisme. Nokon vert drepte inne i Ukraina, men eg vil tru at det er 1000 gonger så

farleg å vera ved fronten der unge og eldre soldatar strider mot russiske okkupantar.

I 1943 var farbror min, Lars K. Dale, student i Oslo. Då fekk nazistyrsmaktene her i landet det for seg at studentane skulle sendast til Tyskland i konsentrasjonsleirar. Farbror min hadde fått nyss om dette. Bestemora mi fortalde at då nazistane banka på inngangsdøra kom Lars farbror seg ut bakkdøra i Langesgate. Så hadde fru Gjellesvik, husvertinna, spurt kva dei ville han. Jau, dei hadde ei gåve med til han.

Det var studentar som ikkje kom heim att og mange fekk varige mein av opphaldet i dei tyske konsentrasjonsleirane. Blant dei som sleit med etterverknader av opphaldet i tyske konsentrasjonsleirar var Eivind Sande som eg i si tid hadde som rektor på gymnaset i Førde.

Eg tenkjer det er ein kvalitativ skilnad på den situasjonen farbror min var i og den situasjonen som ukrainske lækjærar i Noreg har vore i.

Farbror min – som hadde befalsskule – kom inn i polititroppane i Sverige og dei som var med i polititroppane, fekk i praksis ei krigsskuleutdanning. Dermed hanna farbror

min i militæret der han i 30 år var høgare offiser, mellom anna som oberst og plasskommandant på Helgelandsmoen i 15 år.

Flyktningar frå Ukraina har ikkje vore i stor fare samanlikna med soldatane ved fronten.

Ukraina treng våpen – særleg antiluftskyt. Eg har ei sterk kjensle av at vestlege styresmakter har ei servil, krypande, haldning til Russland.

Kvifor kan russarane bomba tettbygde strok i Ukraina, medan ukrainarane let vera å gjera det same? Har NATO-landa forbode dei å koma med ein slik motreaksjon fordi dei er redde for Russland og Putin?

Difor er det flott at Vesten no vil hjelpa Ukraina meir med pengar og våpen. Men er det nok?

I lengre tid har eg reflektert over spørsmålet: Er det rett å ta imot ukrainarar i Noreg? Burde ikkje dei som kjem hit som flyktningar – gjerne velutdanna folk – vore i Ukraina og hjelpt landet sitt?

Eg vil seia meg samd med Johnas Gahr Støre: Velutdanna lækjærar – og andre – bør venda attende til heimlandet sitt.

UKRAINA: Jonas Gahr Støre (foto) har sagt at ukrainske lækjærar bør returnera til heimlandet sitt. Sjølv er eg einig med Jonas Gahr Støre, skriv Knut O. Dale.

Foto: Heiko Junge / NTB